

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βασεβολδὸ Κρεστόβαχ : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ.Γ.Κωσταρτινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρι : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρ. Παρ. Παῦ.— Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου : ΜΕΡΟΠΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Η'

Ἡ καθειργμένη.

Ὁ Διδιὲ προηγεῖτο τῶν δύο θωρακοφόρων.

Χωρὶς οὐδὲ μίαν νὰ προφέρῃ λέξιν διηυθύνθη ταχέως πρὸς τετράγωνον πύργον κείμενον πρὸς τὰ τείχη τῆς ἐπαύλευς.

Μετ' οὐ πολὺ ἔστη πρὸ μικρᾶς ἀψιδωτῆς θύρας, ἣν ἤνοιξε καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο θωρακοφόρων εἰσῆλθεν εἰς μακρὸν διαδρόμον φέροντα εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

Ἐνῶ προέβαινον, ἤσθάνοντο τὴν ἀτμοσφαιραν πυκνομένην. Ὑγρὸς καὶ χλιαρὸς ἀτμὸς ἀνῆρχετο ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, συνεπυκνοῦντο ἐπὶ τοῦ θόλου καὶ ἐπιπτε σταγῆν.

— Αἶ, δά! εὐγενῆς μου νέε, εἶπεν ὁ Πομπεράν, λύων τέλος ἐκ τῆς ἀνησυχίας τὴν σιωπὴν, τὸ σκότος ἐδῶ εἶνε ψηλαφητόν. Ποῦ μᾶς ὀδηγεῖς λοιπόν;

— Εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Ὠτός, ἀπήντησε χαμηλοφώνως ὁ Διδιέ, ὠθῶν βαρεῖαν θύραν ἐκ δρυὸς φέρουσαν ὀξεῖς ἤλους.

Ὁ κύριος Βουρβόνος καὶ ὁ Πομπεράν εὐρέθησαν τότε ἐν κρύπτῃ παραδόξου κατασκευῆς. Αὕτη ἔφερον εἰς στενὸν διαδρόμον κεκλεισμένον εἰς τὸ ἄκρον διὰ κιγκλίδων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἤκουον τὸν μονότονον φλοῖσθον τοῦ ὕδατος.

Ὁ Πομπεράν ἔψαυσε τὸν ὄμον τοῦ Διδιέ :

— Ἐδῶ λοιπόν θὰ θαυμάσωμεν τὸν περιέργον κλωβόν, τὸν ὁποῖον ὁ καλὸς ἡ-

μῶν βασιλεὺς προορίζει διὰ τὸν κύριον στρατάρχην ;

— Ναί, κύριοι !

Καὶ ὁ νεανίας σείων τὴν δάδα αὐτοῦ, ὅπως κάλλιον φωτίσῃ, προσέθηκε ψυχρῶς :

— Ἴδού ὁ σιδηρὸς κλωβός !

Ὁ δούξ καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἔστησαν ἄφωνοι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἐνώπιον τοῦ κλωβοῦ ἐκείνου ἔχοντος πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ ὕψος μόλις πέντε, τοῦ ὁποίου αἱ σιδηραὶ ράβδοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τραχείας στιβάδος ἀφαιρουμένης ἐν εἴδει λεπιῶν.

Αἴφνης ἐφρικίασαν, ὁ δὲ κύριος Βουρβόνος ἐξέβαλλε κραυγὴν φρίκης.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς στενῆς ἐκείνης εἰρηκτῆς, φανταστικῶς φωτιζομένης διὰ τοῦ φωτός τῆς δαδός, μορφὴ ἀνθρωπίνῃ ἔκειτο χαμαί. Κεκαλυμμένον διὰ καλύμματος ἐκ φαιοῦ ἐρίου τὸ φάσμα ἐκείνο ἴστατο ἀκίνητον, τὴν κεφαλὴν κλίνων πρὸς τὰ γόνατα.

Ἦτο ἀνὴρ, γυνὴ ἢ παιδίον ; Ἡ κόμη του, εἰς μακροὺς πλοκάμους πίπτουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, δὲν ἐφαίνετο ἀν ἦτο ξανθὴ ἢ φαιά. Ὑπὸ τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο περικαλύμμα οὐδὲν ἔζη. Οὐδὲ κίνησιν, οὐδὲ βλέμμα, οὐδὲ κἂν φύσημα διέκρινε τίς.

Ἦτο πτώμα ἢ ἐκοιμάτο ; ἢ μήπως ὁ Θεός, οἰκτίρμων διὰ τὰς βασάνους τῆς ψυχῆς τοῦ ὄντος ἐκείνου τῶ εἶχεν ἀφαιρέσει τὸν νοῦν ;

Ὁ στρατάρχης συνεκινήθη εἰς ἄκρον.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλάσμα ; ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Ἰπτότα μου, εἶναι γυνή, τὴν ὁποῖαν οἱ τοξόται τοῦ βασιλέως ὠδήγησαν ἐδῶ κρυφίως πρὸ ἑξμῶλις μηνῶν. Ἐγήρασεν ἤδη, πιθανὸν δὲ ν' ἀποθάνῃ.

— Ὅθ εἶναι ἴσως, παρετήρησεν ὁ Πομπεράν, καμμία ἐκ τῶν φαρμακευτριῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο δημοσία ἢ δίκη, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ μεταδοθῇ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ἔγκλημα.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Διδιέ. Δὲν καταδικάζουσιν εἰς τόσῳ μυστηριώδεις βασάνους τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους. Ταύτας ἐπιφυλάσσουν εἰς τοὺς ἀθώους, εἰς ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ κατηγορή-

σωσιν ἰσχυρῶς καὶ τετιμημένους ἀνθρώπους, εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔμαθον ἐπικίνδυνα μυστικά. Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Μουσενὺ ἄγνοεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἐνοχῆς τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Καὶ δὲν εἶχετε ποτὲ τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσετε τὴν δυστυχῆ αὐτὴν, κύριε Διδιέ ;

Ὁ νεανίας ἐφάνη ταραχθεὶς.

— Ἀπαξ μόνον εἰσῆλθε εἰς τὴν εἰρηκτὴν ταύτην ἐξ συμπάθειας μᾶλλον ἢ ἐκ περιεργείας. Τῇ ὠμίλησα πρῶτος, ὡς εἰς ἀσθενὲς παιδίον. Τὴν ἰκέτευσά νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμέ καὶ νὰ μὴ μὲ θεωρήσῃ ὡς βασανιστὴν τῆς. Ἄλλ' αὕτῃ μόνον διὰ λυγμῶν μοὶ ἀπεκρίνετο.

— Εἶναι νέα, ὠραία ἴσως ;

— Ἦτο, ἀλλ' ὑπέφερε τόσον ! Κατέχεται ὑπὸ ἀκατανίκητου τρόμου. Πρὸς στιγμὴν ἤλπισα ὅτι θὰ γνωρίσω τὸ μυστήριον, ὅπερ καλύπτει τὸν παρελθόντα αὐτῆς βίον, διότι ὅλας τὰς νύκτας ἀκούω τὰς σπαρακτικὰς αὐτῆς κραυγὰς εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Διὰ μέσου τῶν τοίχων τῆς εἰρηκτῆς ταύτης ! διέκοψεν ὁ Πομπεράν μετὰ δυσπιστίας.

— Οἱ θόλοι οὗτοι ἀντηχοῦσι τόσον, ὅστε διὰ τῆς ἐν σχήματι χοάνης ὀπῆς ταύτης, ἥτις διαπερᾷ τὸν τοῖχον, ὅ,τι λέγεται εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦτο ἀκούεται ὡς ἤχῳ εἰς δωμάτιον, ἔνθα συγκεντροῦνται οἱ ἤχοι καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ τὸ ἰδικόν μου. Εἶμαι λοιπόν, προσέθηκε μειδιῶν ὁ Διδιέ, ἀκούσιος κατασκόπος.

— Καὶ δὲν ἠδυνήθητε ἔτι νὰ μάθετε τὸ μυστικόν, ὅπερ αὕτη κρύπτει ;

— Ὅχι, ἐν τούτοις καθ' ἐκάστην νύκτα ἢ ταλαίπωρος καταλαμβάνεται ὑπὸ παροξυσμοῦ ἀγρίας παραφροσύνης. Τὴν ἀκούω κυλιομένην καὶ κραυγαζούσαν, ἀκούω τρίζοντας τοὺς ὀδόντας τῆς καὶ τὸ μέτωπόν τῆς πλῆττον τὰς σιδηρὰς ράβδους τοῦ κλωβοῦ. Ἀφίνει τότε λυγμοὺς καὶ κραυγὰς παραπόνου, διακοπτομένης ὑπὸ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον συχνάκις προφέ-

ρει και τὸ ὅποιον καταρᾶται, ὡς ὁ κατάδικος τὸν δῆμιόν του.

— Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Τῆς κυρίας δουκίσσης τῆς Ἀγγουλέμης, ἀπήνησεν ὁ Διδιέ χαμηλοφῶνως, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ ἐξυπνήσῃ τὴν καθειργμένην.

Ἐκείνη δὲ εὐφρανθεῖσα εἶπεν:

— Εἶναι παράδοξον!

Ἐκείνη δὲ εὐφρανθεῖσα εἶπεν: Ὁ Πομπερὰν ἔλαβε τὴν δάδα καὶ περιήγαγε τὴν φλόγα πέριξ τοῦ κλωβοῦ, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγνώστου.

— Ὁ παροξυσμὸς τῆς διαρκεῖ εἴκοσι λεπτά, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ, εἶτα ἡ φωνὴ τῆς σθένεται εἰς ῥόγγον καὶ πίπτει λιπόθυμος, μέχρι οὗ ἡ δίψα ἢ τὸ ψῦχος τὴν ἐξυπνήσῃ.

— Καὶ τοῦτο συμβαίνει καθ' ἐκάστην νύκτα; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης.

— Καθ' ἐκάστην νύκτα, περὶ τὴν μίαν ὥραν, ὅταν πλησιάζῃ ἡ στιγμή, ἀκούω μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας. Αἱ σπαρακτικαὶ αὐτῆς κραυγαὶ μοὶ σπαρασσουσι τὴν καρδίαν. Ἡ δυστυχὴς, καίτοι νέα καὶ ὠραία, δὲν ἔ' ἀνέβη πολὺ εἰς τὰς βασιάνους.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο θωρακοφόροι ἐσιώπων, οὗτος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐννοεῖτε, κύριοι, τὸ μαρτύριον τῆς γυναικὸς ταύτης; Νὰ ἔχη ὡς φυλακὴν ἕνα κλωβόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐν παιδίον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθοῖν; νὰ ζῆ ἄνευ ἐλπίδος ὅτι θὰ ἐλευθερωθῇ, ἄνευ ἄλλης παρηγορίας, ἐκτὸς ἐκείνης, ἣν εὐρίσκει ἀριθμοῦσα τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας, αἵτινες τῇ ὑπολείπονται μέχρι τοῦ θανάτου τῆς; νὰ ζῆ αἰωνίως ἄνευ ἀέρος καὶ ἡλίου, ἐν βαθεῖα σιγῇ, εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην, τὴν σκληροτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ τάφου, ἀναμνησκομένης τῆς ἐλευθερίας καὶ πλήρους χαρᾶς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας; νὰ ἀναλογίζηται ὅτι ἄλλαι γυναῖκες χορεύουσι καὶ γελῶσιν, ἐνῶ αὐτὴ διατελεῖ ἐν τοιαύτῃ ἀγωνιώδει καὶ ἀπέλπιδι καταστάσει. Οἱ εὐτυχεῖς δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸ πραγματικὸν τοιούτων συμφορῶν. Καὶ σεῖς, στρατιωτικοί, οἵτινες ᾄδετε ζῶντας ἀκρωτηριαζομένους καὶ ἀναμῖξ μετὰ πτωμάτων κειμένους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, βεβαίως δὲν ἐφαντάσθητέ ποτε τοιοῦτον φοβερόν μαρτύριον.

— Ἀληθῶς φοβερόν! ἐπιθύρουν ὁ δούξ.

Ἡ κυρία τῆς Ἀγγουλέμης δὲν ἔχει ψυχὴν γυναικίαν, οὐδὲ χριστιανῆς. Ἀλλὰ ποῖον ἔγκλημα ἔπραξεν ἡ γυνὴ αὐτῆ δια νὰ τιμωρῆται τόσο ἀπανθρώπως;

— Ἦδη, ὅτε βλέπετε τὸν σιδηροῦν κλωβόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Διδιέ, θὰ τολμήσητε νὰ καταδικάσητε τὸν κύριον στρατάρχην εἰς τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν βάσανον;

Οἱ θωρακοφόροι ἐφάνοντο συνεννοούμενοι διὰ τῶν βλεμμάτων.

— Ἐχετε δίκαιον, εὐγενὴς μου νέε, εἶπεν ὁ δούξ; προτιμῶ νὰ τον φονεύσω διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς ἢ νὰ τον παραδώσω εἰς τὸν καλὸν βασιλέα Φραγκίσκον. Ὁ

στρατιώτης πρέπει ν' ἀποθνήσκῃ δι' ἐνὸς κτυπήματος σπάθης καὶ οὐχὶ καταναλισκόμενος ὑπὸ λύσσης ὡς γεγηρακὸς λύκος δέσμιος.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Πομπερὰν μετὰ προσηγορίας μειδιάματος, εὐχαρίστως θὰ τον ἐσωζα, ἂν ἠδυνάμην νὰ σωθῶ μετ' αὐτοῦ.

Ἐκείνη δὲ τῷ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα μετὰ διαχύσεως.

— Ἀφοῦ ἔχη οὕτως, εἶπε ζωηρῶς, ἐξεύρω ἔν μῆσον νὰ συμβιβασθῶσι τὰ πάντα, ἂν θέλετε.

— Ποῖον εἶναι τὸ μῆσον τοῦτο;

— Νὰ στέρξητε νὰ διέλθητε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦτο.

Ἐκείνη δὲ ὀπισθοδρόμησεν ἐκπληκτικῶς καὶ ἠτένισε τὸν νεανίαν, σχεδὸν ὑπωπτευθεὶς προδοσίαν.

Ἐκείνη δὲ ἐμειδίασεν.

— Παράδοξος σὰς φαίνεται ἡ πρότασίς μου, δὲν ἔχει οὕτως; Ἀλλ' ἀκούσατέ με. Τοιοῦτοτρόπως ἐξαφανίσεσθε. Καθεὶς θὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐφύγατε. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς θὰ βεβαιώσω ὅτι ἀπήλθατε πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως. Οὐδεὶς πλέον θὰ σκεφθῇ δι' ὑμᾶς. Αὐριον δὲ τὴν πρωτὴν, ἀφοῦ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀναχωρήσῃ, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐλευθερώσω.

— Λαμπρὰ ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Καὶ ἔχοντες ἡμᾶς οὕτω φυλακισμένους, εἶπεν ὁ Πομπερὰν, θὰ ἦσθε βέβαιοι, κύριε Διδιέ, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ συλλαβῶμεν τὸν φίλον σας, τὸν κύριον στρατάρχην;

Ἐκείνη δὲ ἠρυθρίασεν.

— Κακῶς μὲ κρίνετε, ἰππόταί μου. Πιστεύω εἰς τὸν λόγον σας. Ἐν ἠδυνάμην νὰ σὰς ἀνοίξω τὰς θύρας τοῦ πύργου, δὲν θὰ ἐδίσταζα. Ἐν ἐδοκίμασα νὰ σὰς ἐμπνεύσω ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κυρίου Βουρβόνου, τὸ ἔπραξα, διότι συγχρόνως ἀνελάμβανα νὰ σὰς προφυλάξω ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Εἶναι καθήκόν μου νὰ σὰς σώσω ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως καὶ δὲν εὐρίσκω ἀσφαλέστερον τοῦτου ἄστυλον.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Πομπερὰν, δεχόμεθα νὰ μείνωμεν ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς τὴν εἰρηκτὴν ταύτην. Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ κύριε Διδιέ, μὴ μὰς λησμονήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον!

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ.

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ προεχώρησε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ δούξ ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχιόνου.

— Μίαν ἔτι λέξιν, κύριε. Μὴ εἴσθε ὀργισμένοι ἐναντίον τῶν ταλαιπῶρων ἐκείνων νάνων. Τοὺς ἐσυκοφαντήσαμεν πρὸ ὀλίγου. Δὲν μὰς εἶπον ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριός των.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον δι' αὐτοῦς! ἤμην διατεθειμένος νὰ τοὺς ἀποδιώξω, χωρὶς νὰ τοῖς ἐπιτρέψω νὰ λάθωσιν οὔτε ἐν τεμάχιον ἄρτου. Χαίρετε, ἰππόταί μου.

Ἀφῆκε μίαν δάδα τῷ Πομπερὰν καὶ ἐξῆλθε κλεισὰς τὴν βαρεῖαν τοῦ ὑπογείου θύραν.

— Μὰ τὸν Θεόν! ἀνέκραξεν ὁ Πομπερὰν, ὁ νέος αὐτὸς δὲν θὰ μὰς ὑπηρετεῖ καλλίτερον καὶ ἂν ἐμάνθανε τὸ μυστικὸν μὰς.

Ἐκείνη δὲ εὐφρανθεῖσα εἶπεν:

— Τοῦτο ἀποδεικνύει ἄπαξ ἔτι, ἐξηκολούθησεν ὁ Πομπερὰν, ὅτι εἰς τὴν πολιτικὴν περισσότερον ἀξίζει εἰς κουμπᾶρος καλῆς πίστεως ἢ εἰς συνένοχος.

— Ἄν εἶχα εἰς Μουλὲν χιλίους διακοσίους εὐγενεῖς, ὡς τὸν γενναῖον αὐτὸν Διδιέ, εἶπεν ὁ στρατάρχης, δὲν θὰ ὑπεχώρουν. Εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἤθελα νὰ καταπολεμήσω αὐτὸν τὸν χαριτωμένον, τὸν ὅποιον ἡ δουκίσσα τῆς Ἀγγουλέμης διευθύνει κατὰ βούλησιν.

Ἐκείνη δὲ εὐφρανθεῖσα εἶπεν: Ὁ Πομπερὰν ἔθηκε τὴν δάδα εἰς τινὰ κρῖνον εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἐκεῖθεν τὸ ὑπέρυθρον αὐτῆς φῶς ἐφώτιζεν ἐντελῶς τὴν καθειργμένην. Ὁρβίος ἐνώπιον τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ Κάρολος ὁ Βουρβόνος, παρετήρει μετὰ θλιβεράς καὶ ἀπλήστου περιεργείας τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο θῦμα, ὅπερ, ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτῶν ἐν τῇ εἰρηκτῇ, δὲν εἶχε δώσει σημεῖον ζωῆς.

— Μὰ τὴν Ἀγίαν Βαρβάραν! εἶπε τέλος, ἡ κυρία τῆς Ἀγγουλέμης ἔχει γόνιμον τὸ πνεῦμα, προκειμένου περὶ ἐκδικήσεως. Ἄν ἔχη νὰ κάμῃ μὲ πρίγκηπα, τὸν ἀπογυμνοῖ διὰ διατάγματος τῶν τίτλων καὶ τῶν γαιῶν αὐτοῦ; εἰν' ἀληθὲς ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ ὄνομά του. Ἄν ἔχη νὰ κάμῃ μὲ στρατηγόν, τῷ ἀφαιρεῖ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ, ἵνα ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς αὐλικὸν θεράποντα; εἰν' ἀληθὲς, ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ ζῖφος του. Ἄν ἔχη νὰ κάμῃ μὲ ἔντιμον ταμίαν, τῷ κλέπτει τὰ γραμματῆρια αὐτοῦ καὶ τὸν κρεμᾷ ὡς κλέπτην; εἰν' ἀληθὲς ὅτι δὲν δύναται νὰ τον ἀτιμάσῃ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἐχθρὰ τῆς κυρίας τῆς Ἀγγουλέμης ἦναι γυνή, ὦ! γνωρίζει κάλλιστα ποῦ νὰ κτυπήσῃ αὐτήν! Ἄ! εἶσαι ὠραία, ταλαίπωρος κόρη, τὴν ὁποίαν ἡ κακὴ μοῖρα ἔρριψε πρὸ τῆς ζηλοτύπου αὐτῆς δουκίσσης, τῆς μητρὸς τοῦ καλοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α'. Λοιπὸν! θὰ γηράσῃς πρὸ τῆς ὥρας καὶ ἡ κόμη σου αἴφνης θὰ λευκανθῇ. Ἠγάπας τὸν ἥλιον, δὲν θὰ βλέπῃς πλέον εἰμὴ νύκτα; ἤλπιζες εἰς τὸν ἔρωτα, ὠνεῖρεςσο μέλλον εὐελπί, δὲν θὰ ἐλπίζῃς πλέον ἢ τὸν θάνατον καὶ μόνον τὴν ἀγωνίαν θὰ ὀνειρεύεσαι.

— Ὁ δούξ Βουρβόνος δὲν θὰ νικηθῇ ὑπὸ τῆς κυρίας Λουίζης τῆς Σαβοΐας, εἶπεν ὁ Πομπερὰν μετ' ἐμφάσεως. Ἄν αὕτη συνέλαβε τὴν ἄφρονα ἰδέαν νὰ κλείσῃ εἰς τὸν σιδηροῦν τοῦτον κλωβὸν τὸν νικητὴν τοῦ Μορινιαῦν, τὸν πρίγκηπα, ὅστις κατεφρόνησε τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, τὸν μνηστῆρα τῆς χήρας τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε', τὴν ἐτύφλωσεν ἡ ζηλοτυπία. Παίζει εἰς τὰ δάκτυλα τὸ βασίλειον, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ τῆς. Τίς οἶδε μήπως τὴν ἄλυσιν τοῦ δεσμοῦ, ἥτις εἶναι προωρισμένη δι' ὑμᾶς, δὲν

τὴν θέσητε ὑμεῖς αὐτοί, ἐκλαμπρότατε, εἰς τὸν λαϊκὸν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἵππου. Ὁ Φραγκίσκος ἦν νικητής, ἐνόσφ Κάρλος ὁ Βουρβόνος ἐμάχητο παρ' αὐτῶν· ἀλλ' ὅταν ἡ ζωσα αὐτῆ ἀσπίς δὲν θὰ προστατεύη πλέον αὐτόν, ἡ λεπίς τοῦ ξίφους τοῦ θ' ἀμβλυθῆ ἐπὶ τῶν θωράκων τῶν Ἰσπανῶν. Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας τῆς Ἀγγουλέμης δὲν ἔχει τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ στρατιώτου· ὑμεῖς, ἐκλαμπρότατε, ἔχετε διορατικὸν καὶ πνεῦμα μεγάλου ἀρχηγοῦ.

— Εἶσαι κόλαξ, κύριε Πομπεράν, διέκοψεν ὁ στρατάρχης μετ' ἀσθενοῦς μειδιάματος· ἀλλ' ἐπειδὴ ζητεῖς νὰ συγκρατήσης τὸ θάρρος μου, σὲ συγχωρῶ. Πίστευσον, ἄλλως τε, ὅτι δὲν δύναται ἡ Λουίζα τῆς Σαβοῦας νὰ μεταχειρισθῆ τὸν κύριόν σου ὅπως τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα. Ἄντι νὰ ὑποστῶ τὴν βάσανον ταύτην τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, θὰ σὲ διέτασσω, ἀρχηγέ τῶν φυλάκων μου, νὰ διαπεράσῃς διὰ τοῦ ξίφους σου τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου σου.

— Καί, μὰ τὴν μητέρα μου! θὰ ὑπήκουον εὐχαρίστως, ἐκλαμπρότατε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤκουσαν τὸν ἦχον τοῦ ὠρολογίου τοῦ πύργου σημαίνοντος μίαν ὥραν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ σφύρα τοῦ ὠρολογίου ἔκρουσεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς καθειργμένης, ἥτις ἐξέβαλεν ὑπόκωπον μυκηθμόν.

Οἱ ψευδεῖς θωρακοφόροι ἐκρύβησαν ἀθροῦδας εἰς τὴν σκοτεινότεραν τοῦ υπογείου γωνίαν, προαισθανόμενοι ὅτι θὰ παραστῶσιν εἰς παροξυσμὸν τοῦ ἀτυχοῦς πλάσματος.

Ὅντως, οἱ κάτισχνοι αὐτῆς βραχιόνες ἤρξαντο κινούμενοι· ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀνήσυχος δορκάς, ἔριψε δι' ἀποτόμου κινήσεως τὴν ξανθὴν αὐτῆς κόμην πρὸς τὰ ὀπίσω, μεθ' ὃ ἠνέωξε βραδέως τοὺς κεκμηκότας αὐτῆς ὀφθαλμούς.

Ἴδουσα τὴν δόξα ἀνηρητημένην ἀπὸ τοῦ τοίχου, ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀρχιτροκλινὸς εἶχεν εἰσέλθει, ἐνῶ αὐτῆ ἐκοιμάτο, φέρων τὸν ἄρτον τῆς καὶ τὸ ὕδωρ· μὴ βλέπουσα ὅμως αὐτόν, τὸν ἐκάλεσε διὰ περιλύπου φωνῆς :

— Βερνάρ! Βερνάρ! ποῦ εἶσαι λοιπόν; Μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν, ἐσύρθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὸ μέτωπον προσκολλῶσα ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἀβδῶν ἔφερε περὶ ἑαυτὴν βλέμματα φλεγόμενα ἐκ τοῦ πυρετοῦ. Εἶτα ἐπανάλαβε μηχανικῶς :

— Ποῦ εἶσαι λοιπόν ὁ Βερνάρ; . . ὦ! διψῶ . . . κρούω!

Καὶ ἀπώθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ κενὸν ὕδατος δοχεῖον αὐτῆς, ἀγρίως γελῶσα.

— Βερνάρ, δὲν με ἀκούεις; Ἔχω πῦρ εἰς τὰ χεῖλη. Σβύσε το, Βερνάρ. Ἔχω πῦρ εἰς τὸν λαϊκόν. Χύσε μίαν σταγόνα ὕδατος, Βερνάρ. . . Καὶ ὁ Χριστὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Δὲν μοι εἶπες ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, Βερνάρ; Καὶ ὅμως μίαν σταγόνα ὕδατος σοὶ ζητῶ. Δός μοι τὴν καὶ θὰ παρακαλῶ διὰ σέ, καὶ ὁ Θεὸς θὰ λησμονήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου. ὦ! δὲν

ἔχω πλέον τὰ δακτυλίδια καὶ τὰ περιδέλαιά μου! Θὰ ἠγόραζα δι' αὐτῶν τὴν σταγόνα τοῦ ὕδατος, Βερνάρ. Θὰ με ὑσπλαγγνίζεσο, διότι εἶσαι φιλάργυρος. ὦ! διψῶ. . . κρούω!

Ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν σχεδὸν γυμνῶν αὐτῆς ὤμων καὶ ἤρξατο ριγοῦσα καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα.

— Ἄν εἴξευρες, καλέ μου Βερνάρ, πόσον ἤμην θερμὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς μου, ὅταν ἤμην μικρά! Ἡ κοιτίς μου ἦτο φωλεὰ πτηνοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγέλων αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἥλιον δι' ὅλον τὸν κόσμον. Διατί ἀπέθανεν ὁ ἥλιος; Διατί εἶμαι πάντοτε εἰς τὸ σκότος; ὦ! εἶναι ψυχρὰ ἡ νύξ! εἶναι παγερὰ ἡ σιωπὴ!

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΓ'

Αἱ δαφνοσταγόνες.

Αἱ μετὰ τοῦ Βαντρὶκ σχέσεις τῆς Λιουδμήλας ὑπῆρξαν λίαν στεναί. Τοῦτο ἦτο τοσοῦτα μᾶλλον πρόσφορον, καθόσον ὁ ὑβρισθεὶς Βελτίστσεφ διέκοψε τελείως τὰς πρὸς αὐτὴν ἐπισκέψεις του. Κατ' ἐξοχὴν διήρχετο οὗτος τὰς ἡμέρας του μετὰ τῆς Εἰρήνης, ἡ δὲ Λιουδμήλα μετὰ τοῦ Βαντρὶκ. Πρὸς καιρὸν ἀφῆκεν αὐτῆ ἐντελῶς τὸν Πλάτωνα εἰς τὴν ἡσυχίαν του, μὴ ἐνοχλοῦσα αὐτόν, οὔτε διὰ τῆς παρουσίας τῆς, οὔτε δι' ἐπιστολῶν, ὅπως συγκεντρωτικώτερον καὶ ἐπιτυχέστερον ἐνασχολεῖται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Βαντρὶκ. Ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ, τί κάμνει αὐτῆ, καὶ ἂν εἶνε μόνη ἢ μετὰ τοῦ Βαντρὶκ, ἠνάγκασε τὸν Βελτίστσεφ νὰ ἐπιχειρῇ ἐνίοτε κατὰ τὴν ἐσπέραν μυστικὸς περιπάτους εἰς τὴν ὁδὸν Δημήτροφσκη. Ἀλλά, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῶν παραθύρων τί γίνεται ἐκεῖ, ἢ νὰ ἴδῃ, ἔστω καὶ τὴν σκιὰν τῆς μετ' ἀποστροφῆς ἀγαπώμενης γυναικὸς, αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ δὲν ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἐν τούτοις ἡ Λιουδμήλα ἐγνώριζε κάλλιστα περὶ τῶν ἐσπερινῶν περιπάτων, μέσον τῆς ὑπηρετίας τῆς, ἥτις συνήνησεν αὐτόν· καὶ προϋποθέτουσα ὅτι ὁ Πλάτων παραφυλάττει τὰς μετὰ τοῦ Βαντρὶκ συνεντεύξεις τῆς, πρὸς ἀποφυγὴν νέων δυσαρρεσκιδῶν, εἰδοποίησε τὸν Βαντρὶκ νὰ μὴ τὴν ἐπισκέπτετε πλέον, καὶ ὅτι προτιμᾷ νὰ μεταβαίνῃ αὐτῆ πρὸς ἐκεῖνον. Τὸ τελευταῖον περιστατικὸν — τουτέστι, νὰ μὴ δέχεται, ἀλλὰ νὰ μεταβαίνῃ αὐτῆ πρὸς ἐκεῖνον — ἦτο εἰς ἄκρον σοβαρὸν διὰ τὴν

Λιουδμήλαν, ἥτις εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Βελτίστσεφ, εὔρε τὴν μᾶλλον πρόσφορον πρόφασιν ἵνα δικαιολογήσῃ πρὸς τὸν Βαντρὶκ τὰς εἰς τὸ οἰκημὰ του ἐπισκέψεις τῆς. Ὅσακις ἤθελε νὰ μεταβῆ πρὸς τὸν Βαντρὶκ ἀπέστελλε τὴν ὑπηρετρίαν τῆς νὰ ἐξετάσῃ μὴ τοι ὁ Βελτίστσεφ παραφυλάττῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ αὐτῆ δὲ ἐπεσκόπει ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον. Καὶ ὅταν αἱ ἔρευται ἀπέβαινον εὐνοϊκαί, ἡ Λιουδμήλα, περιτυλισσομένη εἰς τὴν μηλωτὴν τῆς θεραπαινίδος τῆς καὶ καλυπτομένη ἀπὸ κεφαλῆς διὰ μαντηλίου, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἀνήρχετο ἐπὶ ἀγοραίου ὀχήματος καὶ διηυθύνετο εἰς τὰς μυστηριώδεις συνεντεύξεις τῆς.

Ὁ κύριος Βαντρὶκ ἦτο εὐτυχῆς, ἔπλεεν εἰς ἐκτάσεις, καὶ ἐν τῇ τυφλότητι τῆς φιλαυτίας του, ἐθεώρει σεαυτὸν ἥρωα μυθιστορήματος, εὐτυχῆ κατακτητὴν μιᾶς ἐκ τῶν θελκτικωτέρων γυναικῶν τῆς Πετροπόλεως, καὶ δὲν ὑπόπτειεν εἰς τὰς συνεντεύξεις ταύτας οὐδένα δόλιον σκοπόν, καθόσον οὔτε περὶ τῶν ἐγγράφων, οὔτε περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ συζύγου τῆς ἔκαμε ποτε λόγον ἢ Λιουδμήλα, προδήλως μὴ ἐνδιαφερομένη ποσῶς οὔτε περὶ τῆς θέσεώς του, οὔτε περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ὑποθέσεώς του. Ἡ τοιαύτη διαγωγὴ ἔπεισε τὸν φίλον τοῦ Βαντρὶκ, ὅτι ἡ Λιουδμήλα ἐράσται αὐτοῦ ἀφιλοκερδῶς, ὅτι τὴν νίκην του τὴν ὀφείλει ἀποκλειστικῶς μόνον πρὸς σεαυτόν, εἰς τὰς ἰδίας ἐκλυστικὰς ιδιότητάς του, ἔνεκα τῶν ὁποίων κατόρθωσεν ἐξ αὐτοῦ τὸ γυνήκετον μετ' ἐκείνης δειπνοῦ νὰ σαγηνεύσῃ τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἐν τῷ αὐτοθαυμασμῷ τούτῳ διατελῶν οὗτος, εἶχε τὴν ἀλαζονείαν νὰ ζητῆ νὰ καταδείξῃ τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν Λιουδμήλαν, ἥτις ἄλλως τε εἶχεν ἀνάγκην τῆς βεβαιότητος ταύτης, ὅπως, μεταχειριζομένη ἅπασαν τὴν γυναικειῶν λεπτότητα αὐτῆς, ἐδραϊώσῃ ἔτι μᾶλλον αὐτὴν εἰς τὸν Βαντρὶκ.

* *

Ἐσπέραν τινά, δύο ἤδη ἐβδομάδας μετὰ τὴν πρώτην γνωριμίαν, ἡ Λιουδμήλα ἀφίκετο παρὰ τῷ Βαντρὶκ, χωρὶς νὰ προειδοποίησῃ αὐτόν περὶ τῆς ἐπισκέψεώς τῆς, ὡς εἶχε τοῦτο συμβῆ ἤδη πλειστάκις, καὶ εὔρεν αὐτόν ἐργαζόμενον.

— Εἶσαι ἐνησυχολημένος; ἠρώτησεν αὐτῆ κλίναςα ἐπὶ τοῦ καθίσματος τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ παρατηροῦσα ἄνωθεν τοῦ ὤμου του τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενα ἔγγραφα, ἐνῶ ἡ χεὶρ αὐτῆς ἐθώπευε τὴν κόμην του.

— Ὡς βλέπεις, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀνακύπτων ἐκ τῆς ἐργασίας, καὶ τί κάμνω, νομίζεις; συντάσσω τὸ βούλευμα διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κόροβοφ.

— Ἄ! ἀπαθῶς εἶπεν ἡ Λιουδμήλα, καὶ μήπως ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ ἐπισπεύδει;

— Βέβαια. Πρέπει νὰ ἦνε τελειωμένη αὔριον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν εἶσαι σὺ παρούσα μόνον περὶ σοῦ δέον νὰ ἐνασχολῶμαι, ἄς μείνῃ κατὰ μέρος αὐτῆ ἡ ἐργασία! Ἄς

γείνη και μεθαύριον ! Δέν εἶν' ἔτσι ;
— "Ὅπως 'ξεύρεις, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, χαίρω πολὺ ! 'Αλλά... 'ξεύρεις τί, φίλε μου, προσέθετο αὐτὴ διὰ σοβαροῦ ὕφους, μοὶ ὑποσχέθηκες νὰ φροντίσης ὥστε τὸ ὄνομά μου νὰ ἀπαλειφθῆ ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης. Ἐγὼ, καθὼς γνωρίζεις, δέν σοῦ ἔκαμα πλέον λόγον περὶ τούτου, διότι ἐνόμιζον ὅτι δέν ἔχω δικαίωμα ν' ἀναμεινύωμαι... τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον τοῦτο εἶνε ἐπίσημον μυστικὸν καὶ ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν σου..."

— Φιλτάτη μου, ἐκτιμῶ πληρέστατα τὴν λεπτότητά σου ! διέκοψεν αὐτὴν ὁ κύριος Βαντρίκ φιλῶν τὰς χεῖράς της.

— 'Αλλ' οὐχ ἦττον, σὺ ἐννοεῖς, βέβαια, ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ πολὺ καλὰ καὶ ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα, ἐγὼ ἐναπέθεσα τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεώς σου.

— Τὴν ὁποίαν καὶ θὰ ἐκπληρώσω. Ἐλπίζω ὅτι τὸ ὄνομά σου δέν θὰ ἀναμειχθῆ, εἶνε μάλιστα ἀμφίβολον ἂν τὸ ἐνθυμηθῶν, ἐγὼ ὠμίλησα μὲ τὸν Κόροβοφ, ὅστις ὑπόσχεται νὰ μὴ ἀναφέρῃ τι ἐναντίον τοῦ Βελτίστσεφ.

Διὰ θερμοῦ φιλήματος ἐξέφρασεν ἡ Λιουδμήλα τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην της.

— 'Ἰδοῦ, δύνασαι μάλιστα νὰ βεβαιωθῆς καὶ ἡ ἰδία, ἐπρότεινε ὁ Βαντρίκ δεικνύων αὐτῇ τὰ ἔγγραφα. Ἐπίτηδες ἔλαβον εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅλην τὴν διαδικασίαν διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ συντάξω τὴν ἔκθεσιν ἀνετώτερον, κύτταζε καὶ διάβασε τὸ ἔγγραφο τοῦτο, ἐγράφη παρὰ τοῦ συζύγου σου.

Καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὴν Λιουδμήλαν καὶ ἔθετο πρὸ αὐτῆς τὰ πρακτικά, εἰς ἃ ἀνέγνωσεν αὐτὴ τὴν ἀρνησιν τοῦ Βαλεριανοῦ· ἀκολουθῶς δὲ ἐξῆκολουθῶσα μετὰ τοῦ κ. Βαντρίκ ἀσήμαντόν τινα ὀμιλίαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἤρξατο μηχανικῶς πῶς καὶ ἀφρημένως νὰ στρέφῃ τὰ φύλλα, ἀδιαφόρως διολισθαίνουσα διὰ τοῦ βλέμματος, ὅπερ μετὰ πλήρους ἡρεμίας μετέπιπτεν ἀπὸ τοῦ κ. Βαντρίκ εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ ἐκ τούτων πρὸς τὸν Βαντρίκ.

Ἀίφνης ἡ καρδιά τῆς Λιουδμήλας ἀνεπαλλεν· ὁ λογαριασμὸς τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ ὁ κατάλογος ἔκειντο παραπλευρῶς, μετὰ τῶν φύλλων. 'Αλλ' αὐτὴ κατέβαλεν ἐσωτερικὴν προσπάθειαν καὶ δι' οὐδενὸς ἐξωτερικοῦ φαινομένου ἐξεδήλωσε τὰ αἰσθήματά της ἐνώπιον τοῦ κ. Βαντρίκ· ἐκεῖνος, ἐξῆκολουθῶν τὴν ὀμιλίαν του, οὐδὲν παρετήρησεν.

'Ἡ Λιουδμήλα ἀδιαφόρως παύσασα τὸ φυλλομέτρημα ἔστρεψε τὸ περιβάλλον καὶ ὤθησεν ἀπωτέρω τὰ πρακτικά.

— Δέν αἰσθάνομαι τόσον καλὰ τὸν ἑαυτόν μου, δι' ἀτόνου φωνῆς εἶπεν αὐτὴ μετὰ πάροδον πέντε λεπτῶν, κλίνουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν της, ἀπὸ τὸ πρῶτὸ κάπως δέν ἔχω διάθεσιν...

— Τί ἔπαθες ; ἐντρομος ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ μετὰ τρυφερᾶς συμπαθείας.

— 'Ξεύρω κ' ἐγὼ... νεῦρα... ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἀκόμη...

— 'Εσυγχίσθης, ἴσως...

— Ναί, ἀγαπητέ μου.

— Θεέ μου ! Τί εἶνε λοιπόν ; τί τρέχει ;

— 'Α, τιποτένια πράγματα ! Νά, ὁ καλὸς σου ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς...

— Ὁ Βελτίστσεφ ; ἐπηρώτησεν ὁ κ. Βαντρίκ σκυθρωπάζων, τί σοῦ ἔκαμεν...

— Αἰωνίως ἔχομεν σκηνάς μαζύ... ὑποψία, ζηλοτυπία, τόσον τὰ βαρέθηκα ὅλα αὐτὰ καὶ τόσον μὲ συγχίζει...

— Κάμνεις καλὰ νὰ μὴ διδῆς εἰς ταῦτα καμμίαν προσοχὴν.

— Εὐκόλον πρᾶγμα τὸ ἔχεις ! Κ' ἐγὼ προσπαθῶ νὰ ἀδιαφορήσω εἰς ταῦτα, ἀλλὰ τὸ παραξύνωσε πλέον καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ εὐχῶ πλέον ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν μου...

— 'Ἡ καυμένη ἡ Μήλα ! εἶπε μετὰ τρυφερότητος ὁ κ. Βαντρίκ, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ὥστε σήμερον εἴχετε σκηνάς ;

— Καὶ τί σκηνάς ! ἀτόνω, ἐψεύσθη ἡ Λιουδμήλα, ἦτις, ἐπὶ δύο ἡδὴ ἑβδομάδας οὔτε εἶδε κἂν τὸν Πλάτωνα, ἐκτός ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἰς τὸ σκότος.

— Τί θέλεις λοιπόν... νὰ χωρισθῆς μαζύ του ; ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ μεθ' ὑπολαθνοῦσης ἐσωτερικῆς ἀνησυχίας καὶ φόβου μὴ τοῦτο πράγματι λάβῃ χώραν. (Ἦτο τόσον εὐχαριστημένος ἐπωφελοῦμενος κρύφα τὴν εὐνοίαν ξένης γυναικὸς !)

— Ὅχι, αὐτὸ δέν τὸ σκέπτομαι καὶ οὐδέποτε θὰ τὸ πράξω ! ἀπεκρίθη καθησυχάζουσα αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, ἐννοοῦσα τὴν ὑπολαθνοῦσαν παρῶρμησιν τῆς τελευταίας ἐρωτήσεως· ἀφοῦ πλέον κατέστρεψε τὴν τύχην μου, μὲ ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, μὲ ἠνάγκασε νὰ θυσιάσω χάριν αὐτοῦ τὸ στάδιόν μου, τὴν θέσιν μου, ὁρεῖλει τώρα νὰ μεριμνήσῃ δι' ἐμέ !... εἶνε πάντοτε ὑπόχρεως !

— Βεβαίωτατον ! συνεφώνησεν ὁ κ. Βαντρίκ· τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον του.

— 'Αλλ' ἔχει ἀνυπόφορον χαρακτῆρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα· ζηλιάρης, ὑποπτος, ἀπρόσεκτος... καὶ πρέπει νὰ ἔχω μεγάλην αὐταπαρησίαν διὰ νὰ συζήσω μαζύ του !

— Ὡστε, τὸν ἀγαπᾷς ; πειραχθεὶς πῶς ἠρώτησεν ὁ φίλαυτος Βαντρίκ.

— Ὅχι ! ἀρνητικῶς ἐκίνησεν αὐτὴ τὴν κεφαλὴν, δέν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ τοιαύτη πλέον εἶνε ἡ θέσις μου... πρέπει νὰ τὸν ὑποφέρω... τὸ ἀποδίδω εἰς τὴν κακὴν μου μοῖραν !... Καὶ σὺ !... καὶ σὺ, καθὼς βλέπω, μοῦ εἶσαι ὑποπτος ; δι' αἰμύλου μειδιάματος ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, θωπεύουσα τὴν κόμην του. 'Ἐνοια σου, φίλε μου, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ἐγὼ... σὺ ὁ ἴδιος τὸ 'ξεύρεις καὶ τὸ αἰσθάνεσαι !

— Ψυχὴ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Βαντρίκ, φλογερῶς καὶ εὐγνωμόνως ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της. Πῶς νὰ μὴν ἐκτιμᾷ κανεὶς καὶ νὰ λατρεύῃ τέτοια γυναῖκα· ἄρρωστος, καὶ ἐν τούτοις ἦλθε !

— 'Αχ, φίλε μου ! ἐκ βαθέων ἐστῆναξεν ἡ Λιουδμήλα· πῶς νὰ μὴν ἔλθω, ἀφοῦ μόνον ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ μου !... 'Ἐδῶ, ἐδῶ εἶνε ὅλη μου ἡ ζωὴ, ὅλη ἡ χα-

ρά μου... Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ὅταν εἴμπορῶ νὰ διέλθω μαζύ σου, ὀλίγας ὥρας εἰς αὐτὸ τὸ εὐμαρές, τὸ ὠραῖον δωμάτιον... ἤσυχά... σιγανά, καὶ μὲ ἔρωτα... Θεέ μου, καὶ τοῦτο εἶνε μία εὐτυχία, διὰ τὴν ὁποίαν δέν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω !... 'Ξεύρεις τί ὁμως, διεκόπη αἴφνης ὑφ' ἑαυτῆς, λαμβάνουσα ὕφος ἀσθενοῦς, ζαλιζομαι πράγματι... ἔχω ἔνα πόνον φοβερόν εἰς τὸ στομάχι... Μήπως σοῦ εὐρίσκονται δαφνοσταγόνες ;

— Στάλαις ; ἠρώτησεν ἔμφροντις ὁ Βαντρίκ· ὅχι, ἐδῶ δέν ἔχω, ἀλλ' εἴμπορῶ νὰ στείλω νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον...

— Δέν θὰ δώσουν χωρὶς συνταγὴν, τὸ 'ξεύρω ! προειδοποίησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Ἴσως δώσουν.

— Μὴ δοκιμάσης, εἶμαι βεβαία ὅτι δέν θὰ δώσουν ! ἀλλὰ 'ξεύρεις τί ; πήγαίνε ὁ ἴδιος καὶ ζήτησε, ἴσως εἰς σὲ γείνη ἐξαίρεσις.

— Πολὺ καλὰ ! προθύμως συνήνεσεν ὁ Βαντρίκ.

— 'Αν ὅχι, τότε καλλίτερον... ἔχεις κανένα γνωστὸν σου ἱατρὸν ἐδῶ πλησίον ;

— Ναί, εἶν' ἐδῶ πλησίον ἓνας ἱατρός.

— Λοιπὸν τότε, πήγαίνε καὶ ζήτησε νὰ σοῦ κάμῃ συνταγὴν καὶ ἔπειτα εἰς τὸ φαρμακεῖον, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀργήσης ! διότι θὰ στενοχωρηθῶ ἐδῶ μόνη μου !... Αἰσθάνομαι ὅτι ὅταν πάρω μερικαὶς στάλαις θὰ μοῦ περάσῃ ἀμέσως ὁ πόνος, καὶ 'ξεύρεις, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ περάσω μαζύ σου τὴν βραδυὰ μου ἀπόψε !... Πήγαίνε λοιπόν, ἀγαπητέ μου ! Γρήγορα !

'Ὁ Βαντρίκ ἔδραμε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Λιουδμήλας.

*
**

Μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἐπέστρεψεν ἡδὴ οὗτος φέρων τὰς σταγόνας καὶ πιξίδα πλήρη σακχαρωτῶν.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ κυρία ; μετ' ἐκπλήξεως ἠρώτησεν οὗτος τὸν ὑπηρετὴν του, μὴ εὐρὼν τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὸ σπουδαστήριον.

— 'Ανεχώρησε, ἐδόθη αὐτῇ ἀπάντησις.

— Πῶς ἀνεχώρησε ; Ποῦ ἐπῆγε ;

— Δέν εἰξεύρω. Μοῦ ἐζήτησε μόνον ἓνα ποτήρι νερὸ νὰ πιῇ, ἤπιε ὀλίγο καὶ ἔφυγε... Εἶπεν ὅτι σὰς ἄφησε μὲ ἀσθενίαν ἐδῶ.

'Ὁ Βαντρίκ ἔδραμε πρὸς τὸ γραφεῖον του καὶ εὗρε φύλλον χάρτου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον διὰ μολυβδίδος γεγραμμένα τὰ ἑξῆς :

« Ἡσθάνθη ἔξαφνα τόσον ἀσχημα, ὥστε ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου ! Πόσον λυποῦμαι !... Μὴ θυμώσης μαζύ μου, ἀγαπητέ μου, καὶ, ἂν εἴμπορέσης, ἐλθὲ νὰ μὲ ἰδῆς αὐριον τὸ ἐσπέρας ».

— Πάρ' τὴν στὸ γάμο σου νὰ σοῦ 'πῆ καὶ τοῦ χρόνου ! μετ' ἀθυμίας ἐτραύλισεν ὁ Βαντρίκ, ἐξ οὗ αἴφνης ἀπέπτη ἡ ἐλπίς τῆς ὠραιότητος ἐσπέρας. Τί νὰ γίνῃ ! ὡς φαίνεται πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πᾶ-

λιν τὴν ὄχληράν αὐτὴν ἐργασίαν μας!
Καὶ ἐκαθέστη ἐκ νέου παρὰ τὸ γρα-
φεῖόν του καὶ ἀνέλαβε τὰ πρακτικὰ τῆς
ὑποθέσεως τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροθοφ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ιταλικὸν διήγημα.

SABIE ΔΕ MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ εἰξεύρει πῶς ἡ
Μαγδαληνὴ Δεβεζαί εἶναι ἀντιζηλή της;
— Πῶς νὰ μὴν τὸ εἰξεύρη, ἀφοῦ ἡ
προκήρυξις τοῦ γάμου δημοσιεύονται
αὐταῖς ταῖς ἡμέραις, ἂν δὲν ἐδημοσιευθή-
κανε ἀκόμη;

— Τότες πρέπει νὰ τὴν μισῶ μετ' ὅλη
της τὴν καρδίαν.

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ δὲν εἶναι
δύσκολο.

— Καὶ ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ κατοικαίει
πάντοτε εἰς τὸ Θιλ-Σατέλ;

— Ναι, εἰς τὸν πύργον.

— Καὶ ἐκεῖ θὰ σταθῆς;

— Ναι.

— Πόσο εἶμασθε ἀκόμα μακριά;

— Ἐξ ἡμιλλάκια. Περπατῶντας ὅπως
περπατοῦμε, θὰ φθάσουμε σὲ μία ὥρα.
Θὰ ξενυχτήσῃς εἰς τὸ Θιλ-Σατέλ;

— Ὁχι.

— Ποῦ θὰ τραβήξῃς;

— Δὲν εἰξεύρω. Ὅσο με βαστοῦν τὰ
πόδια μου.

— Μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς εἰς τὸ Βεζαί.

— Ναι, ἂν μωρὸς νὰ πάω ἔως ἐκεῖ.

— Θέλεις καπνὸ διὰ τὴν πίπα σου;

— Εὐχαριστῶ.

— Δὲν καπνίζεις;

— Ὁχι.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη αὕθις.

Ὁ Νικόλας ἐπλήρωσε καπνοῦ τὴν ἐκ-
πηλοῦ πίπαν του καὶ ἀνάψας αὐτὴν ἤρ-
χισε νὰ καπνίζῃ μετὰ σοβαρότητος. Ἡ
νύξ ἐπῆρχετο βαθμηδόν. Ὁ Σγουρός δὲν
ἐγκοινοῦσε πλέον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο φαι-
δρός. Ἠκολούθει κατὰ βῆμα τὸν κύριόν
του, τὴν κεφαλὴν ἔχων τεταπεινωμένην
καὶ τὴν οὐρὰν ἐν μέσῳ τῶν σκελῶν, μὴ
ἀπομακρυνόμενος δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ καὶ
ἐγκαταλιπὼν ὅλους τὰ πρῶην πηδήματα.

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος ἠσθάνετο κατα-
λαμβάνουσαν αὐτὸν ἀόριστόν τινα λύπην,
ἀνευ αἰτίας. Ὅπως δὲ ἐκδιώξῃ τὴν κα-
κὴν αὐτὴν διαθέσιν δὲν εὐρέ τι κάλλιον,
ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἀγροτικὰ του ἔ-
σματα, ὧν εἶχεν ἐν πάσῃ περιστάσει προ-

χειρότατα μέγα πλῆθος. Ὅθεν ἤρξατο ἄ-
δων:

Ἦτανε μιὰ κοπελοῦλα,
Ἐὐμορφὴ καὶ εὐγενικὰ...
Ἀγαποῦσαν τὴ μικροῦλα
Τρία ἀσιτικὰ παιδιὰ...
Μ' ἀπό' κείνα ἡ εὐμορφοῦλα
Δυὸ ἀγαποῦσε μοναχὰ...

Ἡ μουσικὴ ἦτο βραδεία καὶ μονότο-
νος, καίπερ ἔχουσα ὀξεῖς τινὰς καὶ φαι-
δρὸς τόνους, οἵτινες ἐξηρέθισαν, φαίνε-
ται, τὰ εὐαίσθητα νεῦρα τοῦ κυνός, ἀρ-
χίσαντος νὰ βάλῃ κλαυθμηρὰς ὀρυγὰς.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Νικόλας, σιώπα,
Σγουρέ!... ἤσυχος... ἀλλῶς οἱ ἀν-
θρωποι θὰ πιστέψουν ὅτι εἶσαι κακὸς
γκρινιάρης, κακοαναθρεμμένος καὶ ἀναί-
σθητος εἰς τὴν ἀρμονίαν τοῦ τραγουδιοῦ...
καὶ θάχουν δίκην.

Μετὰ τὴν διδαχὴν ταύτην, ἥτις καθη-
σύχασε τὸν κύνα, ὁ Νικόλας ἐρόρφησε
δις ἡ τρεῖς γενναίαν δόσιν καπνοῦ καὶ
ἐπανέλαβε τὸ ἔσμά του:

Μία φορὰ εἰς τὸ λογγάρι
Νύχτα ἐπῆε μοναχὰ...
Μὰ τὸ τρίτο παληκάρι
Τὴν περίμενε ἐκεῖ...

Ὁ Σγουρός ἤρξατο νὰ ὀλολύξῃ αὕθις.
Τότε ὁ Νικόλας, ὡσεὶ θέλων νὰ νουθε-
τήσῃ αὐτὸν πατρικῶς, τὸν ἔτυψεν ἐλα-
φρῶς διὰ τῆς ράβδου του ἐπὶ τῶν νῶτων.
Εἶτα ἐξηκολούθησεν ἄδων:

Δὲν εἰξεύρω, ἔς τὴν δροσοῦλα,
Τί τῆς εἶπε ὁ τσελεπῆς...
Μ' ἀπὸ τότε ἡ εὐμορφοῦλα
Ἀγαπάει καὶ τοὺς τρεῖς...

Θὰ ἐξηκολούθει ὁ Νικόλας τὸ ἔσμά του,
ἢ αὕτη ἦτο ἡ τελευταία στροφὴ;... Ἀ-
γνοοῦμεν... Ἀλλ' ἐνῶ ἡσχολεῖτο ν' ἀνάψῃ
αὕθις τὴν πίπαν του, ὁ συνοδοιπὸρος του,
οὔτινος τὸ βᾶδισμα εἶχε καταστῆ ἐπαι-
σθητῶς βραδύτερον, εἶπεν αὐτῷ ἀπο-
τόμως:

— Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.

— Μπᾶ!... καὶ διατί;

— Διότι θὰ μείνω ἐδῶ.

— Πολύ;

— Ὅλην τὴν νύχτα.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι σπίτια.

— Κοιμῶμαι ἔξω.

— Τί ἰδέα!

— Δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά...

— Διατί;

— Διότι ἐκαυχῆθηκα πολὺ διὰ τὰ γε-
ρόντικα πόδια μου, καὶ αὐτὰ δὲν μποροῦνε
νὰ κινηθῶνε ἄλλο. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀρ-
χίζουν νὰ παραλύουνε πάλε.

— Πᾶμε ἔως τὸ Θιλ-Σατέλ.

— Ἀδύνατο... διὰ τὴν ὥρα... Ἄν ἔ-
πειτα ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ὥραις αἰσθανθῶ
πῶς ἐμπορῶ νὰ περπατήσω, ξαναρχίζω
τὸ δρόμο μου. Ἀλλὰ πές μου, εἶναι εἰς τὸ
Θιλ-Σατέλ κανένα μέρος ὅπου νὰ εὐρω,
πάντοτε πλερόνοντας, ἓνα κομμάτι ψωμί,
ἓνα ποτηράκι κρασί καὶ ἄλλα ἄχρεα ἔς
τὸ σταῦλο ν' ἀναπαῶ;

Παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τῆς κοινωνικῆς

τάξεως τοῦ Νικόλα, μία ὥρα συνδιαλέ-
ξεως ἀρκεῖ νὰ παραγάγῃ εἶδος τι οἰκειό-
τητος. Ὁ Νικόλας, μόνον καὶ μόνον δι-
ότι ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μετ' αὐτοῦ,
ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται σχεδὸν περὶ τοῦ
συνοδοιπύρου του.

Ἄλλως τε, καὶ τὸ αὐξάνον σκότος δὲν
ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ διακρίνῃ πλέον τὸ πρό-
σωπόν του, καὶ ἡ ἐντύπωσις, ἣν εἶχε προ-
ξενήσῃ αὐτῷ ἡ τερατώδης ἀσχημία τοῦ
ἀγνώστου, ἤρχισε νὰ διασκεδάζῃται βαθ-
μηδόν.

— Ἀκουσέ με, καλέ μου ἀνθρωπε...
εἶπεν... θὰ κάμῃς καλλίτερα νὰ βάλῃς
ὅλη σου τὴ δύναμι καὶ νάλθῃς μαζί μου
εἰς τὸ Θιλ-Σατέλ. Πηγαίνουμε μαζί εἰς
τὸν πύργο τῆς δεσποινίδας Ἰωάννας, καὶ
σοῦ ὑπόσχομαι καλὸ δεῖπνο εἰς τὸ μαγε-
ρειὸ καὶ καλὸ κρεβάτι ἀπὸ χλωρὰ χορ-
τάρια, χωρὶς νὰ ξοδέψῃς ἓνα λεπτὸ.

— Τὸ ἐπιθύμουσα... μὰ δὲν μπορῶ.

— Δοκίμασε.

— Τὰ πόδια μου δὲν βαστοῦνε ἄλλο.
Σοῦ τὸ εἶπα.

— Πίνοντας μία ρουφιὰ ρακιοῦ, μπο-
ρεῖ νὰν τὰ δυναμώσῃς κομμάτι.

— Ἴσως...

— Ἄς διούμε.

Ὁ Νικόλας, ἐξαγαγὼν αὕθις τὴν κογ-
χύλην ἐκ τοῦ σακκιδίου του, ἐπλήρωσεν
αὐτὴν ρακῆς καὶ προσέφερεν εἰς τὸν γέ-
ροντα, ὅστις, ἐπίσης καὶ τὴν πρώτην φο-
ρὰν, ἐξεκένωσεν αὐτὴν ἀμυστί.

— Ἄ! καὶ τώρα πῶς ἀκούεσα;

— Σὰν ἄλλο καλλίτερα... κάτι ἐδυνά-
μωσα.

— Τότε, ἐμπρός καὶ γρήγορα.

ΚΕ'

Θιλ-Σατέλ.

Ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν, οἱ δύο συνοδοι-
πύροι ἀσημάντους μόνον τινὰς λέξεις ἀν-
τήλλαξαν. Ὁ γέρον, ὅστις ἐφαίνετο ἀνα-
κτήσας τὰς δυνάμεις του, χάρις ἴσως εἰς
τὴν ρακὴν, ἔσυρε ταχύτατα τὸν δεξιὸν
αὐτοῦ πόδα, βαδίζων ταχέως, ἐπίσης καὶ
ὁ Νικόλας. Ὁ Σγουρός ἠκολούθει αὐτούς,
χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται. Ἡ ὁδὸς κατέλη-
γεν εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ γηλόφου, ὅθεν
εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἢ τριακοσίων βη-
μάτων διεκρίνετο σκοτεινὸς ὄγκος, φέρων
ποῦ καὶ ποῦ φωτεινὰ, οὕτως εἶπεῖν, στίγ-
ματα.

Ἦτο τὸ Θιλ-Σατέλ.

— Σὲ ἄλλο ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ Νικόλας.

— Ἦτο καιρὸς, ἀπήντησεν ἡ βραχνὴ
τοῦ γέροντος φωνή.

— Θὰ ἀναπαυθῆτε.

— Καὶ ἔχεις ἀπόφασι νὰ με φέρῃς
μαζί σου εἰς τὸν πύργον;

— Ἀφοῦ ἐσυμφωνήσαμε.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ με δεχθῶν
κακὰ.

— Ὅσο δι' αὐτὸ δύνασαι νὰ ἦσαι ἡ-
συχος, ἀπήντησεν βρενθυόμενος ὁ Νικό-
λας. Εἰς τὸν πύργον ὅλοι με δέχονται
καλὰ.

— 'Εσέ, ναί . . . μὰ ἐμέ; . . .

— Εἶσαι μαζί μου . . . καὶ αὐτὸ φθά-
νει.

— Σοῦ τὸ λέγω, γιατί, ἂν ἦναι νὰ
φέρω ἐνόχλησιν, ἔχω καλλίτερα νὰ πάω
εἰς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἄς πληρώσω.

— Δι' αὐτὸ, σοῦ τὸ εἶπα, μὴ σέ μέλλῃ
. . . δὲν θὰ ἐνοχλήσῃ κανένα . . . καὶ ἂν
ἐφθάναμε καὶ τῆ μίᾳ ἀκόμη ἀπὸ τὰ με-
σάνυχτα, πάντα θὰ ἦναι τόπος διὰ ἡμᾶς
. . . καὶ ἂν δὲν ἦναι, θὰ μᾶς ἔκαναν . . .

'Η Στεφάννα εἶναι μὲ τὸ κόμμα μου.

— Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Στεφάννα;

— 'Η θαλαμηπόλος τῆς δεσποινίδας
'Ιωάννας . . . "ὦ! ἓνα χαριτωμένο κορί-
τσι! . . . Δὲν τραγουδαίει παρὰ μόνον τὰ
τραγουδιὰ μου καὶ στολιζέται μόνον μὲ
ταῖς δαντέλλαις μου. Οἱ γονεοὶ τῆς ἔχουνε
κάτι κτηματάκια εἰς τὴν 'Ὠγγεβίλλην,
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Λείγηνος, καὶ δὲν
θὰ ἐθαύμαζα ἂν ἡ Στεφάννα ἐγενότου
μία ἡμέρα κυρία Νικόλα.

'Ο γέρων οὐδεμίαν ἐπήνεγκε παρατή-
ρησιν.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι, διελθόντες τὰς
πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου, ἐστάθησαν
ἐνώπιον μεγάλης πύλης, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν
φύλλων τῆς ὁποίας ἦτο μικρὰ θύρα, πάν-
τοτε σχεδὸν ἀνοικτὴ . . . Ἦτο ἡ κυρία
εἰσοδος τοῦ κτιρίου Θιλ-Σατέλ. Τὸ κτί-
ριον τοῦτο, ὡς εἶπομεν καὶ προηγουμένως,
ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ πύργος καὶ κατὰ τὸ
ἥμισυ ἀγροικία.

'Ας ἐξηγηθῶμεν. 'Ολίγαί λέξεις ἀρ-
κοῦσιν, ὅπως ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης.

'Η μεγάλη πύλη ἔφερον εἰς εὐρύτατον
καὶ ποῶδη περίβολον, ἔχοντα καρποφόρα
τινὰ δένδρα καὶ διασταυρούμενον ὑπὸ ἡμι-
σεῖας δωδεκάδος διαδρόμων, ὧν ὁ εὐρύτε-
ρος ἦγεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσοδου τοῦ
πύργου.

'Ο πύργος, μετρίου μεγέθους καὶ κομ-
ψότατος, ἦτο σκιὰς ἐκτισμένη διὰ πλίν-
θων καὶ ἐστεγασμένη διὰ σχιστολίθων.
Αἱ γωνίαι, αἱ κορωνίδες τῶν τε θυρῶν
καὶ τῶν παραθύρων, τὰ διαχωρίσματα τῶν
ὀρόφων κτλ. πάντα ἐκ λευκοῦ λίθου, ἀπε-
τέλουν χαριεστάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐ-
ρυθρὸν τῶν πλίνθων χρῶμα. 'Αριστερᾶ,
ἦσαν αἱ ἀποθήκαι, οἱ ἀμαξῶνες, τὰ ἵπ-
ποστάσια, τὰ διὰ τὰς ἵπποσκευὰς χωρί-
σματα κτλ. Δεξιᾶ, μεγάλη καὶ ὠραία ἀ-
γροικία, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων τῆς, τῶν
ζωοστασιῶν τῆς, τῶν διὰ τὰ ἀμαξία καὶ
τὰ ἄροτρα παραπηγμάτων, τῶν χορταπο-
θηκῶν, καὶ μετὰ πάντων τῶν ἀποτελούν-
των τὴν εὐρυτάτην ἀγροτικὴν βιομηχα-
νίαν.

'Η ἀγροικία καὶ ὁ πύργος ἀπέτέλουν
ἓν καὶ μόνον κτίριον, ἔνθα οἱ ὑπηρεταὶ
καὶ οἱ ἐργάται συνέζων ἐν παραδειγμα-
τικῇ ἀγάπῃ καὶ συνέτρῳγον ἐν τῇ με-
γάλῃ αἰθούσῃ.

'Οπισθεν τῆς ἀριστοκρατικῆς σκιαδὸς
ἦτο ὠραῖος κήπος, ἐσχεδιασμένος κατὰ
τὸν ἀρχαῖον γαλλικὸν ρυθμὸν τῶν μαθη-
τῶν τοῦ Λενότρ. Αἱ διασταυρώσεις αὐτοῦ
συμμετρικώταται, τὰ τετράγωνά του πλή-
ρη πῶας, αἱ ὑψηλαὶ του δένδροστοιχίαι

διέτεμον ἀλλήλας κατ' ὀρθὰς γωνίας, αἱ
δεξαμεναὶ του πλήρεις ὕδατος . . . Μαρ-
μαρίνα δὲ ἀγάλματα τῶν τῆς ἀρχαίας μυ-
θολογίας θεοτήτων συνεπλήρουν τὴν δια-
κόσμησίν του.

'Οπισθεν τοῦ κήπου, ἐξετείνετο μεγα-
λοπρεπεστάτη δένδροστοιχία προαιωνίων
φιλυρῶν, ὧν αἱ ἐξ παράλληλοι σειραὶ ἀ-
πετέλουν τὸν θελκτικώτατον τῆς ὑψηλίου
περίπατον. Εἰς τὸ ἄκρον δὲ τῆς δένδρο-
στοιχίας ταύτης ἔκειντο τὰ κτήματα,
ἀποτελούμενα ἐκ δασῶν, λειμῶνων, ἀρο-
σίμων γαιῶν κτλ. περιβαλλόμενα καθ' ἄ-
πασαν αὐτῶν τὴν ἔκτασιν ἐν μέρει ὑπὸ
τείχους καὶ ἐν μέρει ὑπὸ φραγῆς.

'Η σκιάς ἔκειτο ἐν τῷ ὑψηλοτέρῳ μέ-
ρει τοῦ ἐδάφους. Οὐ μόνον ἐκ τῶν παρα-
θύρων τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἀλλὰ καὶ ἐξ
αὐτῶν τῶν τοῦ ἰσογείου, ἐφαίνετο ἅπαν
τὸ θαυμάσιον τοπίον τῆς κοιλάδος τοῦ
Λείγηνος.

Παραλείπομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ ἀ-
φορῶντα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν τοῦ
κυρίως πύργου, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ πρά-
ξωμεν τοῦτο βραδύτερον, ἂν ἡ ἱστορία τὸ
ἀπαιτήσῃ.

'Ο Νικόλας ἐγίνωσκε κάλλιστα τὰ ὑφ'
ἡμῶν ἀνωτέρω περιγραφέντα· ἀλλ' ὁ
συνοδοιπόρος αὐτοῦ, ἂν μὴ τις παλαιὰ
ἀνάμνησις ἐπήρχετο εἰς βοήθειάν του, οὐ-
δὲν αὐτῶν, ἔνεκα τοῦ σκότους, ἠδύνατο
νὰ διακρίνῃ.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι ἀφίκοντο εἰς τὴν
μικρὰν θύραν, ἥτις, ὡς συνήθως, ἦτο ἀ-
νοικτὴ. 'Οτε εἰσῆλθον εἰς τὸν περίβολον,
μέγας καὶ ὠραῖος ποιμενικὸς κύων ὤρ-
μησε κατ' αὐτῶν ὡσεὶ μαινόμενος.

— Σιωπῆ, Γριβέ! . . . σιωπῆ, παιδί
μου! ἔκραξε πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόλας.

'Ο κύων, ἀναγνώρισας τὴν φωνήν, ἔ-
παυσεν ὑλακτῶν, καὶ ὑπεδέχθη τοὺς νεή-
λυδας σείων τὴν οὐρὰν καὶ ἐκτελῶν περὶ
τὸν Σγουρόν, — ἀρχαῖον αὐτοῦ φίλον, —
χαρμύσυνα πηδήματα.

'Ο Σγουρὸς συνεκινήθη ἐκ τῆς τοιαύ-
της τοῦ φίλου του ὑποδοχῆς καὶ ἐφάνη
ἐπὶ στιγμὴν λησμονήσας τὴν μελαγχχο-
λίαν του. . .

'Ο μέγας ὄγκος τῆς κυρίως σκιάδος
μόλις διεκρίνετο ἐν τῷ σκότει. 'Ἐν μόνον
τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου ὀρόφου ἐφω-
τίζετο. 'Αλλὰ ζωηρὸν φῶς διεχύνετο ἐκ
τῆς ἀνοικτῆς θύρας τῆς ἀγροικίας, πρὸς
ἣν ὁ Νικόλας ἦγε κατ' εὐθείαν τὸν συνο-
δοιπόρον του.

'Η μεγάλη αἰθουσα — οὕτως ἐκαλεῖτο
ἡ εὐρυτάτη αἰθουσα, ἐν ἣ ὄτε ὑπηρεταὶ
τοῦ πύργου καὶ ἐργάται τῆς ἀγροικίας
συνέτρῳγον — οὐδὲν εἶχε τὸ ἐξαιρετικόν,
πλὴν γιγαντιαίας τινὸς ἐστίας, ἐν ἣ ἠδύ-
νατο νὰ καθ' ὀλόκληρον δένδρον, καὶ δρυϊ-
νης τραπέζης, ἐξαρκούσης διὰ πενήτηκοντα
συνδαιτυμόνας.

Τὸν Σεπτέμβριον αἱ ἡμέραι εἶναι θερ-
μαί, ἀλλὰ τὰς ἐσπέρας τὸ ψύχος εἶναι
ἐπαισθητόν. Οἱ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ,
ἀμυνομένοι, οὕτως εἶπεῖν, κατὰ τοῦ ψύ-
χους, ἔκκαιον ἐπὶ τῆς ἐστίας δέματα δεν-

δρυλλίων, ἅτινα ἀνέπεμπον. τὸ ἀπὸ τῆς
θύρας διαχεόμενον ζωηρὸν φῶς.

'Οτε οἱ δύο συνοδοιπόροι, προηγουμέ-
νου πάντοτε τοῦ Νικόλα, εἰσῆλθον, εἶχεν
ἀρχίση ἤδη τὸ δεῖπνον.

Δωδεκὰς περίπου συνδαιτυμόνων, ἐ-
κάθητο περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἐτίμων διὰ
μεγίστης ὀρέξεως νοστιμώτατον ἔψημα ἐκ
κράμβης, συνοδευόμενον δι' ἀφθονωτάτου
λίπους, γεωμήλων καὶ ταριχευτοῦ κρέα-
τος, καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ὠμοπλάτην
κριοῦ ὀπτῆν, δροσίζοντες ταυτοχρόνως
καὶ τοὺς λάρυγγας αὐτῶν δι' ἐξαισίου ἀ-
φρώδους οἴνου τῆς 'Ανδεγαυίας.

'Ο Νικόλας ἔστη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς
θύρας, ἀφῆρσε τὸν πλόν του καὶ εἶπε
φαιδρῶς :

— Καλησπέρα εἰς ὅλους.

Οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀναγνώρισαντες τὸν
τοιουτοτρόπως ἀγγελέντα, ἀνέκραζαν ἐν
φαιδρῶτάτῃ συγχύσει φωνῶν :

— Καλησπέρα, Νικόλα!

— Εἶναι ὁ καλὸς μας Νικόλας.

— Καλῶς ἦλθες, Νικόλα!

— 'Ἐδῶ, Νικόλα! Τὸ πιάτο σου εἶναι
ἔτοιμο. . . 'ς τὸ τραπέζι ἀμέσως.

— 'Ἐνα ποτηράκι, Νικόλα!

— Ποῦ ἦσουν τόσον καιρὸ;

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ποῦ μᾶς ἦλθες!

— 'Ολαὶς ἡ εὐμορφαις τοῦ χωριοῦ ἐ-
κάνανε τόσα τὰ μάτια ἴσα νὰ ἰδοῦν τὴν
κόφα τοῦ Νικόλα.

— Οὔτε κεφαλοδέσμα. . .

— Οὔτε νέα τραγουδιὰ. . .

Ταῦτα πάντα καὶ χίλια ἄλλα ἔτι, ἄ-
τινα κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν,
ἐλέγοντο ταυτοχρόνως ὑπὸ τοῦ εὐθύμου
ἐκείνου ὀμίλου, ἐκδηλῶντος τοιουτοτρό-
πως τὴν πρὸς τὸν πλανόδιον ἔμπορον ἀ-
γάπην του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Μ Ε Ρ Ο Π Η

Διήγημα

Α'

— Πῶς ἐπέρασεν ἡ Μερόπη;

— Λύονε πάντοτε, χωρὶς νὰ τὸ αἰ-
σθάνεται. Πάντοτε ἐλπίζει, εὐρίσκει τὸν
ἑαυτὸν τῆς καλλίτερα καὶ θ' ἀποθάνῃ
μὲ τὸ μειδίωμα στὰ χεῖλη.

— Τί κρίμα!! τόσον ἐξαιρετο κορι-
τσάκι!!

— Χθὲς πολὺ πρωὶ, ἐν ᾧ ἐπήγαίνα στὴν
ἐκκλησίαν, τὴν εἶδα στὸ παράθυρο ἦτο πολὺ
χλωμὴ καὶ ἐφοροῦσε ἄσπρο πρωινὸ φόρε-
μα· ὠμοιάζε, σὲ βεβαιῶ, μὲ τὰ ὠραῖα ἐ-
κεῖνα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἀπεθανάτισαν
τοὺς προγόνους μας. — 'Ἐεῦρεῖς πῶς ἐκαλ-
λιτέρευσε πολὺ; τῆς εἶπα, ἐνῶ μοῦ ἦλ-
θαν δάκρυα ἀπὸ τὴν λύπην μου. — Τὸ
αἰσθάνομαι μὲ ὠφέλησε πολὺ ὁ Βόσπο-

ρος· μου εἶπε, μὲ τόσην βεβαιότητα, ὥστε ἐσπαράχθηκα ἀκόμη περισσότερο.

Αἱ δύο κόραι, αἱ ὁποῖαι ὠμίλου σιγαλά, διεκόπησαν αἰφνης, διότι εἶδον ὅτι νέος τις προσεκτικῶς τὰς ἤκουεν.

— "Α, κύριε Πάτροκλε, δὲν εἶνε διόλου εὐγενὲς ἡ ὠτακουστία· εἶπεν ἡ δεσποινὶς Εὐτέρπη γελῶσα.

Ὁ κ. Πάτροκλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ δικαιολογηθῆ, διότι ὄλων τὴν προσοχὴν συνήρπασεν ἡ παρουσία νέας καὶ ὠραίας γυναικός. Ἦτο ἡ ἐσάρκωσις τῆς εὐθυμίας, δι' ὅλους εὔρε μίαν εὐφυολογίαν καὶ ἓν ὠραῖον μεδίδιαμα.

— Ποία εἶνε ἡ κυρία αὐτή; ἠρώτησεν ὁ Πάτροκλος, τὴν Εὐτέρπην.

— Ἡ κυρία Εὐθυμιάδου, μήτηρ τῆς φίλης μας Μερόπης, διὰ τὴν ὁποίαν ὠμιλοῦσαμεν πρὸ ὀλίγου.

— Τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἀσθενεῖ καὶ θ' ἀποθάνῃ;

— Ναί.

Τίποτε δὲν εἶπεν ὁ Πάτροκλος, ἄλλως τε δὲν προσεκλήθη ἐκεῖ διὰ νὰ φιλοσοφήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἦτο ὠραία ἡ τοποθεσία. Ὁ κῆπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν ὄλοι συνηγμένοι, ἦτο δάσος ὀλόκληρον, τοῦ ὁποίου ἓν μόνον μέγα τετραγώνον ἦτο καλλιεργημένον. Τὸ ἐπίλοιπον μέρος ἀφέθη ὡς παρελήφθη ὑπὸ τῶν πρώτων ἰδιοκτητῶν του, πληρὲς πλατάνων, φιλυβῶν καὶ ἀγρίων καστανεῶν, τὰ πυκνὰ τῶν ὁποίων φυλλώματα, ἀπέτρεπον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. . . Ὁλόκληρος ἡ Ἀσιατικὴ τοῦ Βοσπόρου ἀκτὴ, μετὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν σεραγίων τῆς καὶ τῶν σμαραγδίνων δασῶν τῆς, ἦτο πάνοπτος ἀπὸ τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ κήπου.

— Ἡμεῖς οἱ Πολῖται τὰ συνειθίσασμεν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ὅμως πάντοτε εὐρίσκομεν νέαν ἡδονήν, ὡς αἰεὶ βλέπομεν τὴν καλλονὴν ταύτην, ἐδῶ μὲν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν, ἐκεῖ δὲ χαρωπὴν καὶ ἀφελῆ, ἔλεγεν ὁ Πάτροκλος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του Εὐτέρπην.

— Τὰ ἴδια λέγει καὶ ἡ Μερόπη. Ἐγώ, Πάτροκλέ μου, αὐτὰ ὅλα τ' ἀρέσω, ἀλλὰ δι' ὀλίγον· χορταίνω ἀμέσως. Δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος νὰ ἔχῃ κανεὶς γείτονας Ὁθωμανούς, τῶν ὁποίων ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶνε τόσον περιωρισμένος καὶ ἥρεμος. . . Διὰ σὰς τοὺς ἀνδρας ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν χάριν του. . . παραδείγματος χάριν, παρατήρησε τὴν ὠραίαν γείτονα, ἡ ὁποία σὲ παρατηρεῖ ἀποπάνω ἀπὸ τὰ καφάσια τῆς. . . Δὲν ἔχει τι τὸ μυστηριώδες; δὲν νομίζεις ὅτι μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ πέμψῃ κωφάλαλον εὐνοῦχον νὰ σὲ παραλάβῃ διὰ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς; Ὡ, σεῖς οἱ ἀνδρες πῶς ἀγαπᾶτε τὸ μυστήριον!

— Καὶ σεῖς αἱ γυναῖκες;

— "Α. . . ἡμεῖς εἴμεθα μυστήρια καὶ δύο ὅμοια ἀπαθιοῦνται, κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον.

Αἱ συναθροισθεῖσαι οἰκογένειαι ἀπεσύρθησαν ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυεν, ἡ δὲ κ. Εὐθυμιάδου προσεκάλεσεν ὄλους καὶ ὄλας, διὰ τὴν προσεχῆ Πέμπτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Β'

Ἡ Μερόπη ἐκάθητο εἰς μίαν ἀκρὰν τοῦ κήπου· ἔφερον ἐσθῆτα ῥοδόχρουν, ἀνοικτὴν πρὸς τὸ στήθος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπέκρυπτον μετὰ ξίνα τρίχαπτα. Ἐντὸς τῶν ῥοδίνων χρωμάτων ἐφαίνετο ὠχροτέρα τοῦ συνήθους· ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, τὴν ὁποίαν εἶχε κόψει τὸν χειμῶνα κατὰ τὴν ἀσθένειαν ἐξ ἧς ὑπέφερον, εἶχε τὴν ἀπαλότητα μετὰ ξίνας καὶ ἔπιπτε μετὰ παιδικῆς χάριτος εἰς τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους τῆς.

Εἶχε τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐστηριγμένους ἐφ' ἐνὸς βιβλίου καὶ ἐξέφραζεν ἡ ὄλη μορφή τῆς τόσον πικρὰν ὀδύνην, τόσον βαθεῖαν θλίψιν, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι λυπεῖται τὸν κόσμον τὸν ὁποῖον ἀφίνει.

Ὀλίγον ἀπωτέρω, ἠκούοντο εὐθυμοὶ γέλωτες, ἄσματα καὶ θόρυβος ἀνθρώπων παιδρῶν.

Ἡ Μερόπη, τὴν ὁποίαν ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτεν ἡ ῥοδοδάφνη διὰ τῶν ἀνθοστολίστων κλώνων τῆς, ἐφαίνετο μὴ ἀκούουσα τὴν εὐθυμίαν ἐκείνην, ἢ μᾶλλον οἱ ἦχοι οὗτοι ἐτάραττον τοσοῦτον συνεχῶς τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τοῦ βίου τῆς, ὥστε συνείθισε πλέον.

Αἰφνης ἤκουσε βήματα πλησιάζοντα τὴν κρύπτην τῆς, καὶ τελεία μεταμόρφωσις ἐπῆλθεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἡ βαθεῖα ἐκείνη ὀδύνη ἐξηφανίσθη καὶ παιδρῶτος παιδικὴ διεχύθη ἐπὶ τῆς ἐξαισίας μορφῆς τῆς· ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἡ κεφαλὴ τῆς βαρεῖα ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς καὶ ἐστηρίζετο ὅλη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ἠνῶρθωσεν αὐτὴν ὑπερήφανον καὶ ἔλυσε τὰς χεῖρας τῆς, τὰς ὁποίας εἶχε συμπλέξει ἡ ἀπελπισία.

Βεβαίως τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτῆς ἐνεφανίσθη, δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσε, διότι ἐλαφρὰ πτυχὴ ἐκπλήξσεως ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

Ἦτο ὁ Πάτροκλος, ὅστις ἐπληξεν εἰς τὴν παράχορδον εὐθυμίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἧς ἓν μέλος μετ' ὀλίγας ἡμέρας θ' ἀπέθνησκε, καὶ ἤρξατο πλανώμενος ἀνὰ τὸν κήπον, προσπαθῶν νὰ μὴ ἀκούσῃ τοὺς γέλωτας ἐκείνους, οἵτινες ἦσαν, ὡς ἐνόμιζεν, ἔνοχοι.

Πλανώμενος οὕτως, ἔφθασεν εἰς τὴν κρύπτην τῆς Μερόπης, τῆς ὁποίας διέκρινε τὴν ῥοδόχρουν ἐσθῆτα διὰ τῶν φυλλωμάτων. Νομίζων ὅτι ἦτο καμμία ἐκ τῶν προσκεκλημένων, ἠτίς ἐβαρύνθη ὡς αὐτὸς τὴν εὐθυμίαν, ἐπλησίασεν, ἀλλ' ἔμεινε κατὰ πλῆκτος εὐρεθεὶς πρὸ τῆς ἀσθενοῦς, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν.

Ἡ Μερόπη παρετήρησε τὸν ἀγνωστον μὲ βλέμμα συμπαθές. Ἐφαίνετο ὡς βασίλισσα θέλουσα νὰ ἐλαφρύνῃ διὰ τῆς ἐπιεικειᾶς τῆς τὴν τὸλμην ἐνὸς τῶν ὑπηκόων τῆς.

— Δὲν εἴσθε ὁ κ. Πάτροκλος, ἐξαδέλφος τῆς Εὐτέρπης;

— "Α, μὲ γνωρίζετε, δεσποινὶς Μερόπη;

— Ὅπως καὶ σεῖς. . . ἀλλ' ἐγὼ σὰς ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχετε μὲ τὴν ἐξαδέλφην σας. . . ἐνῶ σεῖς; Ἐὰ σὰς εἶπον φαίνεται ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ μία δυστυχεῖς ἐτοιμοθάνατος. . . Πολὺ ἀπατῶνται. . . δυστυχεῖς δὲν εἶμαι καὶ ὁ θάνατος ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὰ εἰκοσιν ἔτη μου. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ἂν καὶ ψευδῆ, μ' ἀνεγνώρισάτε. Ναί;

Ὅλα αὐτὰ, τὰ εἶπε, μετὰ τόσης ζωηρᾶς εὐθυμίας, μετὰ τόσης ἐλπίδος, ὥστε ὁ Πάτροκλος ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν ἐλπίδα εἰς τὰ φθίνοντα ταῦτα στήθη, ὅπως μὴ αἰσθανθῶσι τὸ θανατηφόρον τῆς ἀθανασίας δρέπανον.

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν θόρυβον. . . ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην διὰ τὴν τύρβην. . . ἀφῆκα κάτω τὰ εὐδαίμονα πλήθη νὰ διασκεδάσωσι, καὶ ἔτρεξα ζητῶν σιγὴν. . . ἠρεμίαν. . . συγγνώμην, ἂν σὰς ἠνόχησα. . . δὲν τὸ ἤθελα.

— Διατί ζητεῖτε συγγνώμην; σὰς πιστεύω. Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι σὰς γνωρίζω. . . ἡ Εὐτέρπη μου λέγει πόσον ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν υγείαν μου. Τί βλέπτει ἂν ἐγνώρισθην ἀκουσίως; μήπως ἡ γνωριμία μας θὰ ἦτο τάχα ἐπισημοτέρα ἂν ἐγνωρίζομεθα ἐν μέσῳ κόσμου πολλοῦ, καὶ εἰς ἀδιάφορος, ἐψιθύριζε, τὰ ὀνόματά μας μετὰ τῶν ἐπιθέτων μας; Ὡ σὰς βεβαιῶ. . . ἡ κοινωνία ἔχει καὶ τὸ γελοῖόν τῆς μέρος.

— Ἡ κοινωνία πόσον. . . μ' ἀρέσει νὰ τὴν μελετῶ!

— "Α, γράψατε τότε, γράψατε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν σας. Ἀπαλλάξατέ μας ἀναγνωσμάτων μισητῶν.

— Τρέχετε πολὺ. Ἐγὼ συγγραφεὺς; Καὶ οἱ λογαριασμοί μου; Ἄλλως τε ἀπαιτεῖται καὶ ἰδιοφυία.

— Ἰδιοφυία!! χά. . . χά. . . καὶ αὐτὸ κατήνησε τέχνη. Παραδείγματος χάριν ὑπάρχει εἰς βαθύπλουτος, ἔχει συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει, καὶ οἱ ὁποῖοι μετὰ θάνατον εἶνε οἱ κληρονόμοι του· μία ἐταιρεία κακούργων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουσιν ἐξαίρετα τὰς ξένας γλῶσσας, ἐποφθαλμιᾷ τὴν κληρονομίαν. . . φονεῖ, ληστεῖ, ῥαδιουργεῖ καὶ παραλαμβάνει τὸ χρῆμα. . . ἀλλ' ἔπειτα ἔρχεται χεὶρ ἐκδικητρία καὶ οἱ κακούργοι τιμωροῦνται. . . Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε τὸ θεμέλιον τῆς σημερινῆς μυθιστορίας· τὸρα πλέον εἰς τὴν φαντασίαν ἐνὸς ἐκάστου ἀπόκειται νὰ εἰσαγάγῃ καὶ καμμίαν ἀμαρτωλὴν μετανοοῦσαν, ἢ κἀνένα ἔρωτα σταθερόν. . . μεγάλον, μεταξὺ δύο νέων, ἀνηκόντων εἰς οἶκους ἐχθρικοὺς καὶ τὰ παρόμοια. Διατί ἀφοῦ τέρπουσι δὲν θέλουσι καὶ νὰ διδάσκωσι; Διατί νὰ μὴ ζωγραφίσωσι τὴν οἰκογένειαν ὁποία πρέπει νὰ ἦνε· νὰ μὴ διδάσκωσι τὸ καθῆκον εἰς ἓν ἕκαστον τῶν μελῶν αὐτῆς; Διατί τὰς ἐνόχους μητέρας νὰ τὰς ζωγραφίζωσι ὡς ὄντα ἀξία συμπαθείας καὶ ὄχι ὡς πλάσματα μισητά. . . κακούργα;

Ὁ Πάτροκλος ἠπόρει. . . διατί ἡ κόρη αὐτὴ νὰ ἔχῃ τοιαύτας σκέψεις; Διατί χωρὶς ἀφορμὴν νὰ ἐκθέτῃ τὰς σκέψεις τῆς

ταύτας; Μήπως ἡ φαιδρότης, ἥτις τὴν περιβάλλει εἶνε προσωπεῖον;

— Καὶ ὅμως κρατεῖτε βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς σας, τῆ εἶπεν.

— Τὸ «Κύνειον ἄσμα...» τοῦ Ὀνέ. Περιγράφει ἕνα θάνατον... ὦ, Θεέ μου, τὸν ὠριότερον θάνατον, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὄνειροπολήσῃ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ μὲ βλάπτει, μοῦ φέρει πυρετὸν καὶ ὅμως τὸ ἀναγινώσκω. Ἄντι τοῦ ἀσῆμου αὐτοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος μὲ περιμένει... διότι τὸ εἰξεύρω, κύριε... πόσον θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἂν ἀπέθνησκα ὡς ἡ Μῶδῃ τοῦ Γεωργίου Ὀνέ!!!

Ἡ Μερόπη ἔκλαιεν... ἔχυνε δάκρυα πικρά, τὸ προσωπεῖον κατέπεσε καὶ ἡ ἀτυχῆς ἐτοιμοθάνατος ἐφάνη τὸ ἀσθενὲς πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐπόθει, οὐχὶ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ζωὴν... ἀλλ' ἕνα θάνατον ὠραῖον, ὅπως τὸν ἔγραψεν ὁ Ὀνέ.

Ὁ Πάτροκλος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ὑπενθυμίζων αὐτῇ τοὺς λόγους της... — ὅτι ἐλπίζει νὰ ζήσῃ, ὅτι ὁ κόσμος ἀπατάται.

— Ἐβαρύνθη πλεον νὰ ὑποκρίνωμαι. Τὸ γνωρίζω πῶς θ' ἀποθάνω. Λυποῦμαι, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ὁ θάνατος εἶνε σωτὴρ μου. Ἄν δειξῶ λύπην, ἡ εὐθυμία της μητρὸς μου θὰ πέσῃ εἰς τὴν καταλαλιάν... λοιπὸν γελῶ... καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐκπνεύσω μὲ χεῖλην μειδιῶντα.

Ὁ Πάτροκλος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἠγέρθη, τοῦ ἐνεχείρισε τὸ βιβλίον καὶ ἐψιθύρισε— αὐριον μοῦ τὸ ἐπιστρέφεις καὶ μοῦ λέγεις τὰς ἐντυπώσεις σου... ναί; καὶ ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τῆς ῥοδοδάφνης. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ νέος ἤκουσε γέλωτας ἠχηροὺς καὶ εἶδε τὴν ἐξαδέλφην του μετὰ τῶν φίλων της, αἵτινες ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς δὲν τον ἐλησμονήσαν καὶ μετὰ μακρὰν ἀναζήτησιν ἐπὶ τέλους τὸν ἀνεκάλυψεν. Ἡ κ. Εὐθυμιάδου ἔψαλλεν ὠραῖον ἄσμα εἰς τὴν νεότητα καὶ τὸν ἔρωτα, ὁ δὲ Πάτροκλος, πεπιεσμένην ἔχων τὴν καρδίαν, ἀπεσπάσθη τοῦ φαιδρῶν κύκλου, ὅστις τὸν παρέσυρε καὶ ἐκάθησε πλησίον δύο γεροντοκορῶν, αἱ ὁποῖαι μεγαλοφῶνως συνωμίλουν:

— Ἦτο τέτοια καὶ πρὶν παντρευθῆ... εἴμαστε γειτόνισσαι. Ὅταν τῆς κάμναν σερενάτες, ἀντὶ νὰ κρυφθῆ σὰν φρόνιμο κορίτσι, ἔβγαίνε κ' ἔρριχτε στεφάνια καὶ λουλούδια μαδημένα ἔστους νέους. Εἶχε συνεντευξίσεις στοὺς δημοσίους κήπους καὶ ὅλοι ἐγελοῦσαν κατόπι της. Ἄλλὰ ἦταν κόρη βαθυπλούτου καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὁ Εὐθυμιάδης ὅλα τὰ ἤξευρε, μὰ τὴν ἐπῆρε γιὰ τὸν παρά. Τώρα νὰ διοῦμε ὁ παράς μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ, ἢ νὰ σώσῃ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὸ στόμα τὸ κοριτσάκι του:

— Καὶ ὅμως αἱ ἄγιοι Nitouche δέχονται τὰς προσκλήσεις της, ἐσκέφθη ὁ Πάτροκλος. Ἡ ἄλλη γεροντοκόρη ἐμόρφασεν ἕνα ἀλλόκοτον μορφασμόν, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ σύνθημα μειδιάματός της καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶνε ὁ Εὐθυμιάδης οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ τελευταῖος. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν πρὸ ὀκτῶ χρόνιαι ἡ κυρία του ἔφυγε μὲ τὸν

πιανίστα τὸν Ἀρμένη, ἐπῆρε ἀπὸ τὸν πεθερὸ τοῦ 10,000 λίραις τούρκικαὶς ἀκόμα καὶ τὴν ξαναδέχθηκε. Τὸ ποσὸν ἦτανε μεγάλον καὶ ὁ πλέον ἀφιλοχρήματος θὰ σκανδαλιζοῦταν.

— Καὶ τώρα τὰ ἔχει μ' ἕνα γιατρό... Ὁ Πάτροκλος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἥς ἡ μυροβόλος πολυτέλεια τὸν ἐπινειεν. Ἐσκέφθη τὴν Μερόπην, τὴν κόρην, ἡ ὁποία ἐγεννήθη μὲ τὴν συμφωνίαν ν' ἀποθάνῃ νέα. Ἡ κόρη τῆς κ. Εὐθυμιάδου ἡ ἔπρεπε νὰ ὁμοιάσῃ τὴν μητέρα της... ἢ ν' ἀποθάνῃ φθισικῆ. Τότε συνέκρινε τὴν ἰδικὴν του μητέρα, τὴν ἀπλοϊκὴν καὶ φιλόστοργον, καὶ τῆ ἐπεμψεν εὐσεβῆ ἀσπασμόν, τὸν ὁποῖον βεβαίως ἡ αὐρα τοῦ Βοσπόρου πιστῶς θὰ μετέφερεν.

Γ'

Τὴν ἐπομένην, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔδυνεν, εὐρέθη πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Μερόπης. Λιθάριον εὐωδία τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ φρικὴν. Ἡ μορφή τοῦ Μαυροβουνίου θυρωροῦ τῷ ἐφάνη τεθλιμμένη καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε λυγμοὺς πεπνιγμένους.

Εἰς ἰατρὸς καὶ εἰς ἱερεὺς ἐξήρχοντο συνωμιλοῦντες χαμηλοφῶνως.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ὁ Πάτροκλος.

— Πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

Ὁ Πάτροκλος ἠκολούθησε μίαν ὑπνέτριαν, χωρὶς νὰ σκέπτηται ἂν τοῦτο ἤρμοζεν. Ἡ ὑπνέτρια ἠνοιξε μίαν θύραν καὶ ὠχρὸν φῶς λαμπάδος ἐπληροφόρησε τὸν νέον ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς. Ἐφορευτικὴν ὑποκαμίαν, ἐστολισμένην διὰ λεπτοκατῶν τριχάπτων καὶ ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της ἐπιπτεν ἡ ξανθὴ μεταξίνη κόμη της. Ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐξωγραφίζετο γλυκὺ μειδιάμα... ἐνόμιζέ τις ὅτι μειδιᾷ βλέπουσα χαρωπὸν ὄνειρον. Αἱ χεῖρές της ἦσαν ἐσταυρωμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ὁ Πάτροκλος ἔστη... δὲν ἦτο ἐκ τῶν θετικῶν τοῦ αἰῶνός μας· ἐπίστευεν ἀκραδάντως εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, καὶ ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς ἕνα κόσμον ἄλλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ βασίλισσα τῶν παρθένων, ἡ Παναγία, ἔσπερε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς πρὸ αὐτοῦ μάρτυρος...

— Μοῦ ἐζήτησες χθὲς τὰς κρίσεις μου, διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ὀνέ; ἐσκέφθη μετὰ λυγμῶν. Ὁ θάνατός σου εἶνε ὠραιότερος ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς Μῶδης. Ἐκείνη ἀπέθανε διὰ σφάλμα ἰδικόν της... σὺ ἀπέθανες ἕνεκα ξένων σφαλμάτων· ἐκείνη τὴν ἠγάπησαν καὶ τὴν περιποιήθησαν ζῶσαν σὺ νεκρὰ ἠγαπήθης.

Ὁ Πάτροκλος ἀνεχώρησε... Δὲν συνώδευσε τὴν ἐκφορὰν, ἀλλ' ἀπέθηκε κατόπι στέφανον ἐκ λευκῶν ῥόδων ἐπὶ τοῦ νεοσκαποῦς αὐτῆς τάφου.

Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον, παρὰ τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς Εὐτέρπης, ἐπεσκέφθη τὸ Βεβέκιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ποιητικὴ καλλονὴ τῷ ὑπενθύμιζε τὴν ἀτυχῆ Μερόπην.

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ὕπαρχου, καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε τὸ «Κύνειον ἄσμα» τοῦ Ὀνέ. Ἐνίοτε τὸ λαμβάνει εἰς χεῖράς του καὶ ἀναγινώσκει ἐπὶ τοῦ περιθωρίου γεγραμμένον διὰ χερῶν γυναικείας: «Ἐκ τῶν τῆς Μερόπης», καὶ κάτωθι, διὰ τῆς ἰδικῆς του χερῶς: «4 Σεπτεμβρίου 1887.» Εἶνε ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου της.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰι σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρω ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου...» λεπ. 50 [60]
 «Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορῆς Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετὰφρασις Ἰ. Καρασοῦσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)
 «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεες τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
 «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
 «Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ὁ Γουζαλὲς Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία... Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
 «Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
 «Περὶ τοῦ τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1,70 (2)
 «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπη...» μετὰφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα... Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
 «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου... Δρ. 1 (1,10)
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετέθῃ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶν». Τόμοι 2..... Δρ. 5 [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
 «Μπομπουλίνα—Ἀρχιδόν», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου... Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 1 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ... Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cook, μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου... Δρ. 1 [1,20]
 Ποῦήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3 (3,20)
 Χρυσόδετα.....
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ' μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μετὰφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50 [55]